

Sygn. akt III Ca 979/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy
w następującym składzie :

Przewodniczący - Sędzia SO Andrzej Dyrda

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 września 2015 r. w Gliwicach

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo – akcyjnej w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 13 kwietnia 2015 r., sygn. akt I C 1242/14

oddala apelację.

SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy oddalił powództwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo-akcyjnej w W. przeciwko A. K. o zapłatę kwoty 635,39 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 27 października 2014r. do dnia zapłaty, dochodzonej tytułem nabytej przez powoda w ramach cesji wierzytelności, wynikającej z umowy pożyczki. Sąd wskazał, że złożony przez powódkę niepoświadczony za zgodność z oryginałem wydruk ramowej umowy pożyczki, niezawierający podpisów pożyczkodawcy i pożyczkobiorcy oraz niepoświadczony za zgodność z oryginałem kopie przelewów bankowych nie zostały uznane przez Sąd za dokumenty potwierdzające zawarcie przez pozwaną umowy zgodnej z twierdzeniami powódki. Niewykazanie przez powódkę swoich twierdzeń skutkowało zatem oddaleniem powództwa na podstawie art.353 § 1 k.c. i art.6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Powódka zaskarżyła wyrok w całości. Zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny wiarygodności źródeł dowodowych w sposób dowolny, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, a polegające w szczególności na: a) wybiórczym potraktowaniu materiału dowodowego, bezpodstawnym uznaniu, że dokumenty przedstawione przez powoda nie dowodzą zasadności roszczenia o zapłatę z tytułu niespłaconej pożyczki, podczas gdy powód przedstawił Umowę P. Odnawialnej, która została zaakceptowana przez pozwanego oraz wszelkie dokumenty wykazujące zasadność roszczenia, b) uznaniu, że brak formy pisemnej umowy pożyczki nie mógł doprowadzić do uwzględnienia roszczenia w sytuacji, w której strona powodowa wykazała przekazanie należności z tytułu zawartej umowy pożyczki zgodnie ze skutecznie zawartą umową pożyczki (umowa zawarta na odległość), c) wybiórczej i stronniczej interpretacji treści zapisów Umowy P. Odnawialnej, w szczególności ustaleniu, że umowa powinna zostać zawarta w formie pisemnej, podczas gdy zapis umowy jasno precyzuje formę zawarcia umowy przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, oraz d) braku odniesienia się do złożonego dokumentu w postaci potwierdzenia przelewu kwoty 0,01 zł, stanowiącego dowód zaakceptowania przez pozwanego warunków umowy pożyczki oraz regulaminu świadczenia

usług drogą elektroniczną; art. 505³² § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że powód nie zgłosił w pozwie dowodów na poparcie swoich twierdzeń, podczas gdy dowody te były zgłoszone w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym oraz złożone wraz z pozwem na formularzu urzędowym po uprzednim wezwaniu sądu; art. 339 § 2 k.p.c. poprzez uznanie, że twierdzenia strony powodowej budzą uzasadnione wątpliwości w sytuacji, w której strona powoda wykazała zawarcie umowy pożyczki oraz przekazanie należności z niej wynikającej,

Nadto zarzuciła prawa materialnego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 60 k.c. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy z okoliczności faktycznych sprawy wynika, że strona pozwana ujawniła skutecznie w postaci elektronicznej swoją wolę zawarcia umowy pożyczki, zgodnie z przepisami dotyczącymi zawierania umów na odległość, art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie praw konsumentów poprzez uznanie, że umowa pożyczki zawarta na podstawie powyższego przepisu wymaga formy pisemnej.

Na tych podstawach wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda: kwoty 362 zł z tytułu należności głównej, będącej kwotą pożyczki udzielonej zgodnie z umową pożyczki numer (...), wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 138,39 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za faktyczne opóźnienie w spłacie pożyczki liczonych zgodnie z Umową P. Odnawialnej w wysokości czterokrotności stopy lombardowej od udzielonej pożyczki od dnia wymagalności, tj. od dnia 18 stycznia 2013 roku do dnia 24 października 2014 roku, wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 135 zł tytułem opłat windykacyjnych naliczonych zgodnie z umową pożyczki numer (...) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach za I i II instancję sądową według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Sprawa została rozpoznana w trybie uproszczonym, a Sąd Okręgowy w postępowaniu odwoławczym nie przeprowadził postępowania dowodowego.

Artykuł 505¹³ § 1 k.p.c. jest przepisem szczególnym do art. 387 § 1 k.p.c. Jeżeli Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku winno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając na względzie powyższe unormowania, Sąd Okręgowy dokonując oceny całości ustaleń i oceny prawnej uznał, że apelacja jest nieuzasadniona.

Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, że powód nie udowodnił swego roszczenia ani co do zasady ani co do wysokości. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c., obowiązek złożenia dowodu na poparcie swych twierdzeń spoczywa na stronie dochodzącej swych roszczeń. Obowiązkiem powoda było wykazanie, że nabył konkretne wierzytelności oraz udowodnienie ich powstania.

Zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przytoczona powyżej regulacja prawna, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 1 marca 1996r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 1996r. Nr 43, poz. 189) na mocy której skreślono § 2, nie obciąża sądu obowiązkiem dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron.

Stosownie do art. 232 k.p.c. to na stronach ciąży obowiązek przedstawienia dowodów dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne, a skoro ten uprawnienia tego nie wykonał prawidłowo, nie może usprawiedliwiać się przerzuceniem odpowiedzialności za postępowanie dowodowe na Sąd. Wskazany powyżej ciężar dowodu w znaczeniu

formalnym uzupełnieniu ciężar dowodu w znaczeniu materialnym wyrażony w art. 6 k.c., który nakłada na stronę ciężar udowodnienia faktów, z których wywodzi ona skutki prawne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007r., (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniechania realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Powód, opierając swoje roszczenia na podstawie umowę pożyczki zdefiniowanej w art. 720 § 1 k.c. w związku z art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (tekst jednolity Dz.U. z 2014r. poz. 1497 z późniejszymi zmianami), winien zatem udowodnić istnienie tego stosunku prawnego, zgodnie z ogólną regułą dowodową z art. 6 k.c. Powód jako okoliczność uzasadniającą jego roszczenie powołał się jedynie istnienie ramowej umowy pożyczki, którą przedłożył. Niemniej jednak umowa ta nie została podpisana przez pozwanego, a zatem nie sposób uznać, aby nastąpiło skuteczne nawiązanie tego stosunku prawnego, tym bardziej jeżeli uwzględni się również treść art. 720 § 2 k.c. (zastrzegającej formę pisemną ad probationem dla umowy pożyczki przenoszącej kwotę 500 zł) oraz art. 29 ust. 1 w związku z art. art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim który stwierdza, że umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę.

Ze wskazanych powyżej względów apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

SSO Andrzej Dyrda